

и симпатични бугарски народ сваком приликом о својој наклоности, него је и „Трибуна“ означила била једнога дана Италију као десну, а Бугарску као леву руку и додала „како се непријатељ налази у средини.“ Кад се те две руке саставе, „јасно је да ће непријатељ бити пригњечен“. Непријатељ је Југословенска држава.

Када италијански империјалисти теже за распарчавањем и досуђивањем Албаније Италији, Југославији и Грчкој и када пристају на „самосталну Албанију под италијанском заштитом и само за случај нужде, југословенска политика ради у правом увиђању, да би подела отворила широм врата заплетима и ровењима на Балкану, на искључивању сваког утицаја великих сила заснивањем Балканскога Савеза, у којем би како Бугарска тако и Албанија имале своја места; београдска, загребачка и љубљанска штампа залажу се са великом одлучношћу за то, да се добро начело „Балкан балканским народима!“ без ограничавања и задњих мисли прошири и на албанске суседе. По себи то решење изгледа оправдано сваком приврженику правог и трајног мира у Европи. Па ипак заснивање једне одиста независне и слободне Албанске Државе има своју велику закачку. И Лондонска Конференција од године 1913. створила је била на врат на нос једну самосталну Албанију са убеђењем да је за какву државу довољно да има толико и толико квадратних миља и толико и толико стотина хиљада људа, а без скромности којом је Сан-Ђулијано у својим „Писмима о Албанији“ признао да је арбанашки народ и сам себи и другима још једна непозната величина.